31.1.2010 הגדה

הגנת הלחץ המשפטי

(ב) טענת "משטרה היא רק כלי" היא טענה שאדם יכול לטעון בעניין שירות שנעשה לטובתו, גרוע לא לשלם / לשלם מאוד יקר. טענה is לאורה מהווה הגנה חזקה - אם היא מבטאת בין הצדדים לגבי שירות ומחיר (גזר ומשולם) ובפרט לעשה קנין - עדות חוזה, ואולם הבעיה מכירה מטענה is לגבי בעלות החוזה (גם אם עשה כבר השירות, ולא ישנו הכלל של "שירות משלמת").

יש כמה הבדלים לגבי מהות של הטענה, אפשר ג':

* רגולטור - מבסס את הטענה על חוסר יעילות שלה - מלבד פן אנס, פוחק שבר, לחץ + שבר מופרז ← נניח לו שלא היה יעילות בעלות, ולכן אין חוזה. (פרק הלוי שבחר מבחר מאמר, חלבה אחרת)
* רב מרכזי - מבסס את הטענה על מעבדה - אמור לקחת שם על מעבדה ומכאן שחוזה שלהם ז"ל לגבי מעבדה הא בטל (חוזה לו חוקי בטל - מבחינה זו וגם לחוזה). בשאר אך אין כי יש מעלה בעמדה הלא חוזה שמאשר את חוק העונה הוא בטל או בקל ← בעלת חכמים הוא שבטל (כגון שמרד/ריגול).

(רבי עיקרי מבסס כלי על אבלה, אם כאמור, לא אפרט).

ואולם, יש חריגים לטענה is שלא משטרה היא רק, כך נשאל לגבי הבדיקה של שבר מופרז (לגבי שטר הרגבן) נאמר כי אם מעבר בעמדה שלוקח כדים בעבה לא נוכל לטעון את טענת המשטרה ("אוכלוסיה מבר לו ואיא שווה בדים רבה"), ומן אם יש הפסד בכל הבעיות (כגון הבית שהפסיד את כל הכסף לבעיה A יקרה). ניתן לבקש כדים בגוף (קיימת מחלוקת אך כמה שבה ניתן לדרוש - רש"י מול הרמב"ן, בעלי המאזן וכו').

שם לעניין דומה הנשים חריגים כגון מעבד שיעבוד א אמון (מלבד שבדים), מקום בו הבעיה הוא בעל חוזה, ומן טענה שלא הרב בלבול ← כאשר יש אילוץ מאוני ← לא ניתן לטעון משטרה היא רק. לכן, רק מקום שמדובר בסכנת נפשות, ולא הפסד מאוני, ניתן לטעון את טענת המשטרה. ואולם, מנגד, מעשה בעלות של הרב אינגרבק ומן של המרבה שבא באנס מיומן ניתן לטעון את טענת המשטרה.

הרב אינגרבק מביאו כדוגמא את "משלוח הבשר" - אם אדם אמר אדיר יקר ופונה למשלוח שבא שלבר מעמנו כדים רבים, יכול הוא לטעון למשטרה היא רק. כלומר כאן אנס מאוני, עדיין מתקבלת הטענה (נסתמך על הדיון של הרמב"ן, אך ניתן לומר גם שמדובר בעמדה - "אוכלוסיה מבר לו ואיא שווה בדים רבה").

דוגמא נוספת שהיא מבא הוא הענין חברת הבשר הרן. המשלוח נסרקה, ולכן בכל הבשר הבא שקלה הרן יותר על יון עצמו (רבי) את הבשר. בכל הרן בקשר מחיר מופרז (הרבה יותר מעבר הרן) אבל בכל בשר אני חלים כי "טענת המשטרה" מתקבלת בגלל מאוני.

לכולם, קיימת מחלוקת האם ניתן לטעון את טענת "משטרה היא רק" במצב של אילוץ מאוני, יש בעלי לכאן ולכאן.

(4) אוגלה מתרחשת כאשר מתקיימים 3 אלמנטים: 1) יש מחיר שוק 2) רמוס טוב מהמחיר השוק 3) הקונה לא יכול על מחיר השוק.

אמנם, נשאלת השאלה, האם באמת יש מחיר שוק?

קיימת מחלוקת בענין זה - הבית יוסף - טוען שגם לכל המוצרים יש מחיר שוק, כך לשון בעל המאור. לעומתו, מאור הרשב"א כי לכל דבר יש מחיר שוק.

הרשב"א אומר כי יש מוצרים "שיש בהם חי נפש" - מוצרים חיים (שמן, מלח, קמח וכו') שלהם יש מציאות של מחיר (בענין זה אמר המגיד המקבלה שיש אור נפש אחרת שמאיר) - ראה עד כמה מחיר שאר הדברים-ללא הקבלה). על מוצרים שיש בהם חי נפש, לכי הרמב"ם יש פיקוח השוק שלא יהיה בהם מחיר שקובע את המחיר (כאמור הרמב"ם יכול לחיות עד שש שנים), ולכי הרשב"ם השוק הוא שקובע את המחיר אלו תמיד כן ואך גם יש פיקוח). בכל אופן, למוצרים האלה יש מחיר השוק, כל סטיה מהמחיר מהווה אוגלה (הלו בוקל ששר אי לגב).

מלבד מוצרים אלה, קיימת אפשרות לקביעת מחיר שוק בכמה מצבים אוגלה:

(1) מחיר בסיס - המחיר הנמוך ביותר בשוק הוא שמהווה את מחיר השוק, וכל סטיה ממנו מהווה אוגלה (בשל כמה נתונים יכולים אוגלה - עד שישה יש מחלה, ששה - מחירים מפה, יותר משישה הכל כלל). ואולם, לקמא המגלה רק כי שלא קביעת המחיר היא בעייתית, שכן יכול להיות שמוכר יוכל בהעלאת מחיר שיכיר אותו. יש לו יתרון על פני אחרים וכו', ולכן קשה לקבוע את המחיר הנמוך ביותר כמחיר השוק.

(2) טווח מחירים - מחיר השוק עם בין טווח מחירים, כאשר המחיר הגבוה משמש כסטיה אוגלה לקונה, והמחיר הנמוך מהווה כסטיה אוגלה למוכר (סטיה מהמחיר הגבוה שקונה, סטיה מהמחיר הנמוך ע"י מוכר). ההתנה כי נמצא ע"י אישה אישה (שמאל) - מלאי ומלאי - טווח של 2-10. (ענין זה נלמד בפרק שביעית המן, התפרסם שהוא הווה טעם, ואז הגיע שהוא אישה הוצאה "טרחה ומי הרגיעה" - אוגלה הקונה הברז / כסומה (ברגנא)). שם שטר כי הקיבוץ לפחות המגלה.

(3) מנוגדת המחירים בשוק - מחיר השוק נקבע ע"י מנוגדת המחירים בשוק. לפי הש"ס יש לדבר לפי שטר החבוין - לעומתו, הרמב"ם סובר שיש לפשוט מנוגדת בין המחיר לבין המחיר הבלה. שם שטר שלא מנוגדת בין אפשרות, שטר כי הקונה לבר אם קשה לבר.

(4) מנהג - נהגי המקומי בשוק - מחיר השוק יקבע לפי הנהגים המקומיים בשוק. דבר לא ברור במיוחד בשוק הרבים (לוי יצחק).

- בכל השוה מחיר השוק יש להתחשב באחריות המוכר (האם בשל מלאי טיב? על מנת משלוח יתר) וכן בזמן ובמקום - יתכן שיהיה הבדל במחיר בין מוצרים שנמכרו בעיר שונה (רחוקים אי גבול, אל בלבד רק, אין משמעות שונות (דמי חמלה, שכירות וכו' - משפיעה על מחיר המוצר). שם הכיון - אם ישראלים, כדון שוק אוכלוסיה הנוכרים.

(ז) **מקח באכסרה** - קשור לענין קניה בסיטון והאם חלים דיני האונאה. הרמב"ם מביא דעה כי של מקח באכסרה עדיין ללמוד שאשר יש אין מכירות בסיטון, עדיין המקח הזה קיים ויחולו דיני האונאה (כאשר מאי מכירות בסיטון - כאשר בעלי עם הסחורה שמו ← את המקח כולו, ולכן בעלי דיני אונאה). הדרך הן חוכן מבקשה ביד (מבלי לספור) ובתאורה בקשה פרטי הקנה. אי לחלופין, הבאה מטבע (כעת) בעמדה לשק עצמו. הרמב"ם אומר שמקח שבדה (מקח באכסרא) חולקים, מחד אי המכירות בסיטון, ולכן חלים דיני אונאה - למרות שבמאמר הרש בסיטון, לא חשב שיהיו אלו. מנגד אומרים חכמים אחרים (כדעת הלחם רמ) כי כל קניה בסיטון מיד את דיני האונאה, שכן הקונה מחל מלכתחילה, בעצם הקניה בסיטון (יין) ידע ומכירה עליו. יישוב המחלוקת היא לגבי: האם היא הקונה מחוש ומחלה מחוש של הקונה * יש לחפחון בין סיטון שנמכר לבור לעשיר - אז יחולו דיני האונאה ובכך גם מקח באכסרה לפי הרמב"ם, לבין סיטון שנמכר לחבר בעצמו - אז לא יחולו דיני האונאה.

(ח) **שאלת הקנאה** - בעשרת הדברות, קיימים דיני שמירה ויבל, מחלק מצוות כוללים, כלליים, ברורים ומעוכים. (עבירה לגשים, איסור הגר, בעבודה פרטים וכו'). בחלק מהדברים אלו קיים הדין הקרוי שאלת הקנאה - כאשר אדם עובר את המקומות שברשותו, מניחים שהוא נשלח הכל מלקוח בכפיה שכן לאדם יש רגש וקשר לרכוש אבל כאשר כבוד פרט לאחרים, ולכן התורה מאפשרת לו לחשיב אותה את המקומות, תוך כדי מהמכירה ולכן קרעי שהקרקע תישאר לאחות שנתיים אבל הקונה. דהיינו, אם המוכר עשה את הכסף או מקבל משפחתו יכול לשאול את הקרקע שוב ולהשיבה אלו.

(ט) **הדר עמדה** - כלומר הדר שנמכר כשל הסוס לקחת רבא. בכלל, הלוואה כה קטן לא, מפחת את הכלה המסייע לחלשים. לאלה, התורה שלנו אסרה על לקיחת ריבית. שמו לב כי כאן אסור מקשר יחד, מבלבל גבוה מדי; שבעל הבית לא יכול לעמוד בו, ולכן מעבירו דרך לקבל אותו - הדר עמדה. הרעיון הוא שאלווה והמלווה עובדים יחדו (שלמה "הון ומקבה"), ובדרים מעין כיבוד - שם שניים לא כל הרווחים ולכן מתלקח. אך מה קורה כאשר הלווה ("עובד") מפסיד? אז לא להיות 8 עדים ולהשבע שלא הדר, ושאין לה תועלת של הכסף על מנת לגרוע מהמחרת ושבועה, ובכך כי ישלם במקום פרטים. בפרטים אלה מחוים לעצמם לא הוא מחסר. לעומת יש דעות הסברות כי שהרתי עסקה רק בהלוואה שנעשה לפחות הכלה ורשק, ולא בהלוואה בסיסית.

(י) **שבט לוי** - שבט לוי, כאשר הגיע לחלקו לא קיבל נחלה. הוא עסק בבית המקדש, עבודות קודש, ולכן הקב"ה הוא שפרנס אותו. ובעזו לו מס מעלות בדיוק, בניכם: מרומות ומעשרות, פטר רחם, לחם ראש גז הבהמה, הפרשה חלה, פדיון בן בכור וכו'. (כה מהווה דיון של מיסוי ובדיקה של הקהל).

בימינו, משחרב בית המקדש, יש בעלי תפקידים (הכוהן) כי בין הרבנים ולעומת חכמים הם שמחלים את שבט לוי, ולכן הכבוד אחרי לפרנסתם ← בין מס מסוי (מס הכנסה ברור) מן מס בדיקה. הרמב"ם יש חיבור בנושא טעמים (שכל הכבוד נופל בגלל פרנסת חכמים) וכאן שאלה דורשת לעבוד במקביל ללמודים. הטענה מנגד הוא שבעזרה שלנו יש שמס עצום מי שדרך ללמוד והאמור לרמב"ם בקבל - אולו כמן לעבוד. שבט לוי שר בחלוקים אלה הקבלות ושעשו.

(1) הטענות שיעלו במערכה זה הן מקום טענה לאוגאה במחיר, כאשר אפשר להלן את טענות שני הצדדים בשני לשון אלה:

(א) מקום טענה – בכלל, קיימות שני סיבות של מקום טענה: 1) בשעור, בהמיתה ובמיתין 2) בטיב המקח והתכונות. נראה במערכה זה שלא תיק הפוך מאפשר יותר לטוב השני – טיב המקח ותכונותיו.

הנה הטענן כי מדובר באי כתוב החבש – בקשה אבל שחור (כמו שהתלון הראה) אבל קיבלה תיקונים, ולכן יכולה לחזור בה. (כאשר מדובר בא כתוב שני הצדדים יכולים לחזור בהם, מקבל שבעל מחוור א כתב הסכם). כמו כן, הוא הטענן לאי התאמה בטיב – הצהרה תיק עור חבש ולא יב בקיר כמו שבקר בלה, הכיס הפנימי הרחב, ואילו הוא בפועל לקבל תיק חדש ומושלם, ללא מום או פגם. לכן, כאשר מדובר בא התאמה בטיב, המעניק, והמקבל זה חייב, יכולה לחזור בה. מאחר שחוק מגדיר בטל המקח נגישה בספים.

מנגד, יטען בעל הנכס כי אין חוק בדוקה – כלה אי התאמה שאינה מורגשת בדין (ירמה מגבלה תמיד) ולכן אינה יכולה להתלונן, וחילופין – כלה אי התאמה קטנה (כגון בדים מתרשלת שמלה) – עצ נעשה שמנש בפנק, שם הקונה נהנה לבדה, הם בהחלט הוא כמו שחור ולכן הקרע נהנה לאמון – כאשר מדובר באי התאמה קטנה, התחבר הוא בהתאמה/אמון, וזה מה שיעשה. הנה הטענן מנגד, כי לפי הרמבם אי התאמה קטנה נחשבת לבטל, ולכן הוא רבל את המקח. ואולם, קשה יהיה לקבל טענה זו, שכן ראינו כי יש לנו הוא המבחנה לגבי הרמב"ם – בנושא ההתנה לפי השאלה "האם כנים חבשלה הוא לאמון" ובכך גם הרמבם כופר שלא לגמרי – אם מדובר בדבר עבה – דבר שנהנה לאמון בהלות, כגון חלונות שבורים, כלה אי התאמה קטנה, ולכן נתקן / נעבה מהמחיר ולא. אך אם הבגד הוא יפה, כגון קיטור רעועים, אמון יהיה הרמב "כנים חבשלה הוא לאמון", ולכן, כלה אי התאמה בטיב, ואמון שיש לבטל את המקח. המוכר יטען לחוק מבר, אי התאמה קטנה, בעוד הקונה יטען שמדובר הוא מהווה כנים חבשלה.

אבחון את הקרטריונים לחוק ושני הגרסה על מנת לראות עם מי הדין:

1) המעלה – האם הייתה המעלה של המוכר אי שלו הנה? לכאורה נראה לומר שלא – הנה ראתה בחלון הראוה ולא סמך כלה תיקשה לקנות – לא היו חלופי בגדים (כפי שיתברר ואנו מחשל יותר – כך הכרו לפחות את אי התאמה טוב מהר). ואולם, הנה הטענן כי הסתמכה על בעל המקח כמו שעשו על התשובה – הראה בשם על נפלו מהחלון הנה. מכאן, שהיא על המוכר לדעת, עליה לקבל את המוכר כמו שהנה בהתאם על הקנה.

2) מום מקומל? הכלל הוא שמקבה שמוכר יקנה דבר ללא מום (הרמבם), ולכן אין הוא צריך להתלונן על מום. (לפי הרמבם מום הוא לפי הקונה, מה שמקומל על הרוב הראוי באמת חברה). ואולם, אם מדובר במום קטן – על הקונה להתלונן (שוב) מעל. הדם מדובר במום? הנה הטענן שמנק ד שיש מהווה מום, כאשר הוא חוקי הנגלה "יד הלשון" (נגאלה ואלה הם לה בגלל כמון שהם לקחה על לבמה – יש הסבלות יותר – לא אנפ לפה). כמו כן, כיס קרע מהווה מום וכן בגד שנקרע ← כך מדבר הבגדר, על כן לא הוא ברור בכלל להתלונן (מהות שהתעבה בהמשך על הדברים הבאים לעלו).

מעגל. טעמן הקונה כי אין שקרן והחציר כה הבר נפרש לאור מפיגת החברת המלבדים בקיומה היום,
כאור, אבל פנימי באין מרדה להיקרע. זהו הקשר לשמעון ← מכאן שעלהו מום שכיח, ולכן הוא
דרוכה להתנגד מראש, משלו התנתק, מחלה. אך הוא מוכן לבוא לקראתה ולתקן הקרע. (יעקב לא
נחשב למום, ולכן לא מאוקה הכי מפני, שכן הוא מוכן בעצמו ניגנת להוקהל).

ג) יעקב - כאשר יש לאומר שני יעקבים, על הקונה לומר מראש את העקב בו הוא חפץ, אפילו אם העקב
הוא כמו ברכה רבים (מקרה הבור המעקב לשחטה או לחלמוה). במקרה זה, לא ניתן לומר
שקיימים שני יעקבים לכן. ובכל מה תעלן הנה, שהמבוגר לבין יד הראשונה ובא בהמשך על שניים:

* דמים מוקצים - שלמה כבוד בגדר של מצב שם ולכן כדי שהמבוגר לקבל בין יד הראשונה, אלו פגם מבקרה ובלי.
(לחלופין תעלן לבין אחלה ← הרשק אפרט).

* מלחמה על הקונה - הנה תעלן שבאר מעמדת תרחיב גבוה, רצה לאחר ק בבית ומן כלי חלף ומבדלה, ולכן
הר על המוכר לדעת שהמבוגר לבין יחרה לבל רבה. ואמנם, יעלן כל הקנה כי כלל לא הלה לא הנה, ההמשיך מלחמה
דרך הלכתן יד על מיק תלבש מהלכן (הנה ר"ש), ולחלופין "דברים שבלב אינם דברים" - הה עלה לומר כאלה, הוא לא
יכול לקבל כל עוד כבר לא נאמר. מעמד מקבל ההבטה לחלבה שמבטה להנות - את רצים ומבטלה ראשה ומשמלה ולכן בדרך הבטה
מלבתחילה - אלו נקבל. את רצים לבלע לחק האמת - לא הבטה שקבל את מעמד, את הנה מהלו של עדים (דומה לקרה הקלאי
ומשר).

ט) בשם חכמים - כאשר יש בשם חכמים כאון אומר מים, מקח מעלה, בית קבלת (שני בתולקא) ← נמנין לעלון
להבל המקח. הנה תעלן ש"ש בשם חכמים - בלעל שונה יכן כמו קרע. ואלו המוכר יעלן שמעלה אינו
מהווה פגם, ומכיר הוא בשם פנימי שנמנע לתיקון.

(*) מעלת הדרון - האם בגבול המקח או השאה? כאמור המוכר יעלן להשאה מיתון, והנה תעלן לבטול מהה.

(*) חיובי הקונה - (*) בהתקבל ובעיקרה - חכמים הראשונים (מגיד משנה) מלמדים כי את הקנה מובטח אי הוא
מבל. על כן, יעלן המוכר כי הנה מחלה - לא בדקה. הנה תעלן שמומחה לה הבנה: מלחה שבבדקה המעמה
לא המוכר (ומשמע) ההנה וכו, אלא בשם יש חכמים שבמרים שבלל אין חבר בבדקה. (*) שמעון הקונה - המעמר יעלן
שהנה נעבדה" רק אחרי שקנה, אחרי שבבר השאה בו, ושמעון כמוהו כמחלה. הנה תעלן מנגד לשמעון
אנונר (הלה/בית) בקרקע לא לאורך מיתב ולו יכלה להשאה מיב - בגוה לבלע המכונים ואלמ), כמו כן.
לא יקבל שאבר להשאה, מובנה לו לבלע בגוי שמעון, ואל חברת שלה מחולה עבור לבל שלו המשנה
לעשות בו שמעון.

(*) חיובי המוכר - (*) בהתעלה - הנה תעלן שהמוכר לא הנה לקח טעמ, ומלמדים לכי הרמבם עלו לפנ
על המום ולחלופין לומר שקבל אבר מומים לו ניתן אמנו אלו בטעמ, דבר שלא נעשה במקרה דנן.
(*) בדרך הבטה בהחזרה - המוכר בגבולות בעצמה ובהעלה לכי הלכן בו הבלע את החזרה - הבלע הוא חלש
מעמר שלו, בעלה הוא לא הוא יד שניה בבבל חום. מבורר בבל) ובהעלה (שניה בעמ), נבון לא

הקריטריונים להטלה: 1. בעלת המוכר - עד כמה היה אקטיבי? כמה להטלה? שם הסוחר
מידע כמה נהטלה ולכן הטלן הנה שהחל הסתיר מידע 2. בעלת הקונה - האם תיה היתה לו כמה
לדעת על הבעיה? המוכר יכול שכן, אלה לעצמו ששם מוכרת הנעלים, ושכים כניסי עקרון הקלות.
3. מהות ההטלה - עד כמה ההטלה היו שהפיאו את הקונה לרכוש? הנה הטלן שרק פעל הנבעה
ה הלון הראוד הזו הרשה.

לטעמי, במקרה שלנו מהה טעות, הדין הוא עם הנה, אין לו רק כשל בדעת הקונה. אמנם הפעמים
הנתחרים הרי הקון, אך כדעת מהו הכר מהרו, בעם בדרגת החפש, וכי מהתשלה עם הקון בדעת אחר?
(לנשים הסוה לתאים את בדעת הסיטואציה בדעת הלבוש).

(*) בין אלה - קיים אסור אונאה, אסור למוכר למכור מעל מחיר השוק המקובל, ולא ידעת הקונה. 2. אי ידעת הקונה נמחיר שוק 3. כעיר.
המקרה הנוכחי המוכר עלה מחיר נכון, בעוד נמן ליה לרשע ב-פעם באותה העונה ומש. האם פעם כהו מחיר
השוק? (בשאלה 4 פרטת את הקריטריונים לקבעת מחיר שוק), המקרה מה נמן לומר שאולי כה לו כדאי אנו איך-
איך דומה לו דוקא אמרת איך כהה, כמו כן, אמנם הקונים כהה, אך הכמן שונה - באמו שמעל - אולי לאמרת
דק נמן של חנה, הרגנת לאה בהבדל כול מזה...? האם נאה את ה-פעם כמחיר השוק, הסער המוכר שם
ולכן אלה השאלה האם כה, הנה מ-שים, שער לשוק או לאה מוכר. $\frac{50}{250} = \frac{1}{5}$ - שים אלפ, ולכן אם נמחר
שבמוכר מכר בכל שם מעל מהמחיר הנכון, הוא מכר בנמר ב-$\frac{1}{5}$, ולכן כה מכר מ-שים ⇐ הנמה בטל. אך אם
נחשב את השים הנשים מלבר - $\frac{50}{300} = \frac{1}{6}$, המוכר מכר בדיוק ברווח של שים, ולכן המאנה כבר לרמה-
לאונאה, ולכן הלוי אין אונאה מסתכלים על הנשים (נשלם) - הרחמה נמנה בהתאם לשעת האונאה.
בעניין הקרבה והבטל - כמיקרון הקנין שנקבע לחברה הוא עד שהה לביר ולחזר; כאשר פרש כלה כמה
מ-עד שעה (לדה פיבה בקרה בה הבעי בהמלה שעלי הסיה יהיה שוש, אך בענני שהיה את לחברה). יש לבן חרגים:
מכר הנרש שמחיר (ענני, מלאה מבריל), אנס/מהלה, כפי הה נקאנ מבר בכמן ועוד. המוכר טען כי מבר שעדע יהרבה
לבר מ-עד שעלה, ולכן אין הנה יכולה לחכור בה. מנגד, תאמר הנה כי בשוק מעלה הוא דבר שפרוש מחמיר
לכן לקח לה כמן עד שהרחבר מומחה (הבחינה), היתה הולה וכו. וחוץ מזה - מיהה חפלה הוא לחכרים
אחר הכמן שכן המוכר שלה לה עלה.
שבבר של הרבה - יש להחשב בעלות מחר המוכר עוכן להחלט אחרים בפחות מ-שים נקמ - מ-שים של מחר על
שעה מ-שים של מחר בם.

לסיכום, נמן לאמר שלפי תשובה השים (בהנחה ש- יכל כה מחיר השוק), יש סטיה מעל ל-$\frac{1}{6}$ (המשל) או
שים הדבר. כאשר יש סטיה מעל ל-$\frac{1}{5}$ המקרה בטל, ואלו שים - המקרה קים ומאונאה כמו בהרים. כן בחנה
הרא כמחיר לבטול או להשבה שלפי שם. ואולם, בהתבסס על מקרה טעה יחד עם הדין אונאה, לטעמי
הדין הוא עם הנה - יש לבטל את המקרה, ולהשיב המוכר ומוחזר לקנה מחיר אחר, אך
לבקר אחר אנו רגים לחנה לאמר לה לבל.